

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Digte. - 1984

Citation: Bording, Anders: "Digte. - 1984", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-idm140114468430240.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

30. Bindebref [til] **J Anna Maria Winstrup.**

[Bort] nu med knippelskrin och Stok
bort sax och naal och ramme
Hvo vilde nu ved teen och rok
Sig trælle self til skamme
Ney, Søster, ney! til anden jd
vil denne dag henhøre
Thi lige saa som det er tjd
Mand gjerning och skal gjøre
Det er J dag Mariæ Fest
Thi lader os hengange
Och see hvor vi bekomme best
En rig och ædel fange
Som er af samme nafn, och kand
Et lavg for os anrette
Thi værer rede strax paa stand
Med mig frisk an at sette.
Men skal Jeg næfne Barnet op:
Det Jomfru Vinstrup gjelder
For hende voris glade trop
Med gode sig anmelder
Saa snart hun denne knude seer
Hun noksom til kand gjette
At det til hendes gafn ey skeer
Om hun med os vil trette
Ney ney, min gode Jomfru, [ney]
Med magt J lidet vinder
Vi gjøre større Larm och rey
End Amazonske Qvinder
En aaben hjelm om J end bær
Det same vi och bære
Forsagt for Degen dolk och Spær
Blant os skal ingen være
Mod kort gevær vi hafve lærdt
Som det sig bør at bøde
Hvor for det er ret aldrig værdt
Os fjendtligen at møde
Det beste raad Jeg eder veed
Er os tilfreds at stille
Och uden knurr och karrighed
Os skaffe hvad vi ville
Confect och vin och lekkerj
Som J paa bord skal sette
Det er det som kand eder frj
Och eders fængsel lette
Thi hver af os skal endelig
En gjest med sig indføre
Som och med os af hjertet sig
kand glad och lystig gjøre
[Her] leeges vil och dandses om
[h]er skjemtes vil och snakkes
[Re]t ingen hjem maa gange tom
Om J skal ellers takkes
Djur haven er den plads och sted

Hvor gildet det skal gjøres
Mand i det grønne der i fred
Til fryd kand best oprøres
63 Ey længre dag J vente tør
Før J faaer at betale
End til mand Nattergalen hør
Och Gøgen den vil gale
Jeg ynsker den maae vorde ret
Saa loden som en Hare,
Der acter ey at gjøre ret
Och eders pung vil spare
Gid och dens øyne falde need
J glasset om at flyde
Der andet meen end ærlighed
Foruden falskheds lyde.

31. **[Bindebrev til Hans Hanssøn, ca. 1666.]**

Hans Hanssøn voris gode ven
vor helssen vi tilbyde
Och ønsker, hand af himmelen
velsignelse maa nyde.
Hvad andet mere ønskis kand
Och ikke maa forgjettis
Det for den ærlig dannemand
Skal muntligen fremsettis
Naar hand bekommer os at see
Om kring sit bord at findis
Som vist i denne dag skal ske
Saafremt os lifvet vindis
Lang omsvæf skal ey gjøris her
Vi strax til sagen gange
Hand veed hand Hans opnæfvnit er
Thi blifver hand vor fange
For hans sky[!]d ey afleggis maa
Den gamle vis och maade
Hvor lowen icke til kand naa
Sædvaane der maa raad[e]
det baand af silke, som hand seer
Hans hænder med omvindes
det bindis fast, och derfor skeer
At hand sin plict skal mindis
Blant os ey dog Domitiansk
Hand nogen skal befinde
Slet ingen skal sig tee tyransk
End dog vi hannem binde.
Det gjelder ey paa lif och blood,
Paa velfærd eller ære:
For fængsel hannem sigis good;
J Landet hand maa være.
Men sukker vjn och leckerj
Som hand paa bord skal sette,
Kand hannem af vor snare frj
Foruden kif och trætte.
En hver af os vil visselig

En giest med sig ind føre
Hand kand vel tænke self ved sig
Hvad mand med dem vil gjøre
En deel af dem er blant det tal
Som lang[e] buxer bære
Ha ha hvor vel det lade skal
Naar vi hos dennem ere.
Her springis vil och dandsis om
Her leflis vil och snakkis
Slet ingen hjem maa gange tom
Skal verten ellers takkis
Den spillemand och sin klarjn
Maa lade lystig høre
Den stund vi drikke klaren vin
Det Juul er hvad vi gjøre.
64 Vi ønske den maa blifve slet
Saa loden som en hare
Som acter ey at gjøre ret
Och eders pung vil spare
Gid och dens øyne falde need
J glasset om at flyde
Der andet meen end erlighed
Foruden falskheds lyde.

32. **Binde-Brev til *General-Fiscal* Christen Pedersen.**

Saa er den gode Dag omsider da oprunden,
Og billig har en Sted i Almanacken funden,
Ved een saa stor Monark, hvis Føde-Tid vel maae
For vores store Haab i Guld indhamret staae.
Det er Kong Christian hans aarlig Navne-Minde,
Som hver i Lydighed til hannem bør at binde,
Der veed og ret forstaar, hvad Kongens Naade er,
Og hvad for Kiærlighed hand til os alle bær.
Den Dag, den lyksom Dag, skal derfor ævig være,
Og ingen Christian maa nu see suurt og tvære,
Om efter gammel Skik hand Baste-bunden blev,
Og mand et Venne-baand indlagde i et Brev.
O Christen Pedersøn det Eder nu vil gieide,
Paa Eder vi en Dom foruden Varsel felde,
Dog ej til Bolt og Jern; saa hart skal det ej gaae,
Om vi kun gode Ord af Eder kunde faae.
Her pønser vi nu paa en Venskabs Ære-Knude,
J tør og derved ej saa saare sprett' og sprude,
Thi Eders Kiereste er med i dette Raad,
Og slynger flittig paa den smidig Silke-Traad.
Ja Kruse Eders Ven, hand først det Anslag gjorde,
At J paa denne Dag saa skulle fangen vorde,
Hand derfor om en Laas bør ud i Byen gaae,
Men det er sant, han har en Ligtorn paa sin Taa.
[473] Hans Must og Jsaacsøn de Raadet og samtykke,
Og ønsker Eder til det Fængsel megen Lykke,
De spandt og denne Trek, saae dog alvorlig ud,

Som de imellem sig gik med en smykked Brud.
65 Vel an! saa er J da med dette Baand vor Fange,
Og fandt mand Eders Puls, kand skee J var vel bange;
Thi det vil Eders Pung omsider gieide paa,
Før J vor Friheds Brev af Fængsel kunde faae.
Thi før J slipper af den Klappe-Grim' og Hilde,
Saa maa J lave paa et vakkert Knubbe-Gilde,
Som det staar Eder an, og J har Giester til,
Saaledes alting og bør billig laves til.
Lad Moder raade selv hvordan hun vil tractere,
Hun Eders Villie gjør i baade det og meere,
Jeg veed hun gierne slaar en Høne paa sin Laar,
Og trekker Huden af vel fedt et Fiørings Faar.
En Suppe heed og feed hun ogsaa veed at lave,
Som skulle skruppe i en tidig Molboes Mave,
Paa Kollerød hun skal os samtlig byde Giest,
Før J kand vorde fri af denne vor Arrest.
Dog skal for alting J, som billigt, Omhue drage,
At hun for Eders skyld gjør sig ej meer Umage,
End hun kand orke vel, thi det er Eders Pligt,
(Om hun ej var saa fiin) J selv da gjorde sligt.
Selv skal J føre med den beste Viin der findes
J Kongens Kiøbenhavn og giennem Tap kand tvindes,
Og vil J vegre det, at ære Kongens Dag,
Da gid jeg var Fiscal at tale paa den Sag.

33.

Binde-bref til

Margarete [D]iderichsdaatter [Bartskær.]

En Sommers Nat
J tykken krat
En natte gal
Med liflig Skal
Sin Sorg-fuld moed
Da høre loed
En Lind saa Skiøn
Med blader grøn
Der hoss mon staa
Hvor ned'r Jeg laa,
Oc Sangen hørd'
Som hun fremförd'
Jeg kund' forstaa
hun sagde saa:
66 Sommerens tid
deylig oc blid
Sig nu mon tee
Som hver kand see
See hind oc Raa
Øxen oc faar
All' Creatur
Oc lefvend Diur
Hopper i dandss

Oc slaær med svandss.
Vi fugle smaa
Giør ligesaa,
En hver af oss
Sin Stemm' med roess
Største glæde
Mon udqvæde.
See alle træer
J Skofven er
Med deylighed
Er saa beklæd,
At een oc hver
Som dennem seer
Med stor attraa
Sig fryde maa.
End det som er
Baad' stør oc meer
Cupido blid
J denne tid
Med hastig iill
udschød sin piill
J ung Svends hiert
At hand med smert
Sin kiærest ven
Elscher alleen
Den Jomfru bold
lider oc vold
Af samme piil.
Saa at hun vil
Ey and't begær
End være der
hvor som hand er
Hend's hierte-kiær
Ja hver oc een
Søger sin ven
Oc glæder sig
Ræt hiertelig
Uden alleen
En Jomfru' ven
Som mand med ald
Ræt vel maa kald'
En perle fiin
J beste Skrin
J gylden Stykk'
værd at indlykk'
Ja hun oc bør
For alle Møer
Et Speyl at vær'
Oc kronen bær'.
Hun bindes fast
dog ej med bast
Af en ung Svend
Som er hend's ven
Hand lar ey far
Hend' af sin Snar
Før hun vil lofv'
At hun med troo
Oc største flid
hannern altid
vil elsche fort
Som hun har giort
Oc blifv' hans ven
Det samm' igien
Af hiertens Grund
Med haand oc Mund,
Oc uden Svig

vil hand tilsig'.
67 Min Nattegal
Der hun den tal'
Nep hafde sagd
Da blef det dag
Oc der kom frem
En glinte Slem
J hue saa gram
Det hun faa Skam
Min Nattegal
hun lagd' i dval
hun oed den op
Fra taa til top
Jeg maatt det see
Med hiertens væe,
Af den fortræd
Blef Jeg ræt vred
Og løb strax bort
Vidst self ey hvort.

Skrefvet Margarete Dag
af
Anders Bording.

34. [Til en af det Nafn Abel.]

Altingest har sin visse Tjd
Paa hvilken det skal drifves
J dag er Tiden kommen hid
At maae tilkjende gifves
For alle, hvor høytidelig
Jeg eders nafn vil bære
Hvor skyldig Jeg befinder mig
Til eders Dag at ære
Men som Jeg af velgierninger
Mig ofervunden kjender
Jeg eder intet andet her
End hjertet ofversender
Med ynsk at J saa mangt et Aar
Maae denne Dag oplange
Som Abels nafn det i sig har
Bogstafver femten gange
Och hafde Jeg et pærle baand
J skulde det befinde
Jeg vilde strax om eders haand
Ey spare det at binde.